

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 21C/71/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616203278
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kristína Glezgová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2017:6616203278.6

Rozsudok pre zmeškanie

Okresný súd Lučenec sudkyňou JUDr. Kristínou Glezgovou v spore žalobcu AB 2 B. V., registračné číslo: 572 79 667, so sídlom Amsterdam, Strawinskylaan 933, PSČ 1077 XX, Holandské kráľovstvo, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 911 01 Trenčín, 1. mája 173/11, adresa pre doručovanie a pobočka kancelárie 921 22 Piešťany, Teplická 7434/147 proti žalovanej Y. T.G., O.. XX.XX.XXXX, Z. V. H. XX, D. F., právne zastúpenej JUDr. Romanom Juríkom, advokátom z AK Nové Zámky, Jazerná 19 v konaní o zaplatenie 1 464,77 Eur s príslušenstvom a o vzájomnom návrhu žalovanej takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a .

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanej primerané finančné zadostučinenie vo výške 100,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovanej sa p r i z n á v a náhrada trov konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou na tunajší súd dňa 16.03.2016 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1 464,77 Eur s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnil tým, že obchodná spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176 so sídlom v Piešťanoch ako veriteľ uzatvorila so žalovanou ako dlžníkom dňa 06.03.2014 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia a. s.. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 1 600,-Eur.

2. V súlade s ustanovením § 526 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov pohľadávka Home Credit Slovakia, a. s. Piešťany (ďalej len "právny predchodca veriteľa"), zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Trnava, odd. Sa, vl. 10130/T, ktorá pohľadávka vznikla z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXX zo dňa 06.03.2014 bola postúpená na obchodnú spoločnosť AB 1 B. V., registračné číslo: 560 07 043, súkromná spoločnosť s ručením obmedzeným, založená podľa právnych predpisov Holandského kráľovstva v Amsterdame (ďalej len "žalobca") a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16.10.2015.

3. Žalobca v podanom návrhu uviedol, že sa žalovaná ako dlžníčka zaviazala peňažné prostriedky vrátiť v 60. pravidelných mesačných splátkach po 44,05 Eur. Žalovaná bola v omeškaní s úhradou svojho záväzku tak, ako je to uvedené v priloženom výpise čerpania splátok a úhrad a spôsobe ich započítania. V zmysle Hlavy úverových zmluvných podmienok s názvom Ukončenie úverovej zmluvy o poskytnutí úveru bola žalovaná vyzvaná právnym predchodcom žalobcu listom zo dňa 16.10.2015 k splateniu celého zostatku úveru, ktorý pozostáva z nezaplatených splátok po splatnosti, upomienky, zmluvnej pokuty a zo zosplatnených budúcich splátok v lehote do 15 dní od odoslania výzvy. Zmluvné pokuty a upomienky boli žalovanej vyúčtované v zmysle Hlavy 18 úverových zmluvných podmienok,

ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s ktorými sa žalovaná ako klient oboznámila, čo vyplýva z úverovej zmluvy. Ohľadne platnosti dojednania zmluvnej pokuty takýmto spôsobom, kedy je súčasťou zmluvy v písomnej forme, poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/136/2012 zo dňa 25.02.2013. K uplatnenej sadzbe úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne uviedol, že úrok je vo výške základnej úrokovej sadzby ECB platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t. j. ku dňu 04.11.2015 (pätnásty deň odo dňa odoslania výzvy k splateniu celého úveru) + osem percentuálnych bodov. Úrok z omeškania bol stanovený takto: úrok z omeškania vo výške 5,66 Eur z čiastky 1 515,77 Eur od 04.11.2015 do 30.11.2015, úrok z omeškania vo výške 9,28 Eur z čiastky 1 490,27 Eur od 01.12.2015 do 14.01.2016, úrok z omeškania vo výške 9,73 Eur z čiastky 1 464,77 Eur od 15.01.2016 do 02.03.2016, t. j. do dňa vyhotovenia návrhu v tejto veci na vydanie platobného rozkazu. Vzhľadom na uvedené žalobca eviduje voči žalovanej dlh v nasledujúcej výške: istina 67,74 Eur, úrok vo výške 79,80 Eur, zosplatená istina vo výške 1 245,31 Eur, upomienka II. 6,-Eur, poplatok za možnosť zmeny splátky 5,96 Eur, poplatok za možnosť odloženia splátok vo výške 5,96 Eur, dlh spolu 1 464,77 Eur. Vyčíslený ročný úrok činí 24,67 Eur.

4. Súd na návrh vydal platobný rozkaz č. k. 21C/71/2016-50 zo dňa 12.05.2016, ktorým zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1 464,77 Eur s prislúšenstvom.

5. Platobný rozkaz v zákonnej lehote napadla odporom žalovaná dňa 07.06.2016 a poukázala na to, že súd sa dopustil pochybenia pri vydávaní platobného rozkazu, keď úverová zmluva, ako právny základ žaloby obsahuje neprijateľné podmienky. Je nesporné, že medzi žalovanou a spoločnosťou HOME CREDIT Slovakia, a. s., bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere. Všetky podmienky podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka sú zjavne naplnené. Súd však nevenoval žiadnu pozornosť prítomnosti neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. A to napriek existujúcej judikatúre týkajúcej sa práve tomuto poskytovateľovi spotrebiteľských úverov, napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 1 Cdo 320/2013 alebo 6 Cdo 242/2013. Existuje tiež bohatá judikatúra Súdneho dvora Európskej únie o povinnosti vnútroštátneho súdu ex offo prihliadať na neprijateľnosť (nekalosť) zmluvnej podmienky aj bez iniciatívy spotrebiteľa, napríklad rozsudok Súdneho dvora (ES) spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA, podľa ktorého ochrana poskytnutá spotrebiteľom smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nepríjemných, nečestných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách má za následok, že národný súd môže svojim vlastným návrhom určiť, či je zmluvná podmienka nečestná a predbežne zhodnotiť fakt, či sa môže k nároku prikrčiť pred národnými súdmi. Národný súd je povinný počas použitia ustanovení národného práva, ktoré sú skoršieho alebo neskoršieho dátumu než uvedená smernica, interpretovať ich pokiaľ je to možné v svetle presného znenia a účelu smernice." Taktiež rozsudok Súdneho dvora ES C-243/08 vo veci Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Győrfi, vo výroku ktorého súdny dvor uviedol v článku 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, že sa má jej znenie vykladať v tom zmysle, že nekalá zmluvná podmienka nezaväzuje spotrebiteľa a že v tejto súvislosti nie je potrebné, aby spotrebiteľ vopred úspešne napadol takúto podmienku. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak považuje takúto podmienku za nekalú, zdrží sa jej uplatnenia, okrem prípadu, že to spotrebiteľ namieta. Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú. V tejto súvislosti žalovaná poukázala aj na rozsudok Súdneho dvora (EÚ) vo veci C-618/10 Banco España SA proti Joaquín Calderón Camino v znení, že Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že jej odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o návrhu na vydanie platobného rozkazu neumožňuje v ktorejkoľvek fáze konania ex offo preskúmať prípadnú nekalú povahu podmienky týkajúcej sa úrokov z omeškania, ktorá je súčasťou zmluvy uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ak spotrebiteľ nepodá odpor.

6. Oveľa vážnejšia vec, ktorej súd podľa žalovanej nevenoval žiadnu pozornosť, hoci mal, a porušil tým zjavne zásadu curia novit iura, je absencia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 438/2015 Z. z. je od 23.12.2015 zakázané veriteľom (poskytovateľom spotrebiteľským úverov) postupovať pohľadávky zo spotrebiteľských úverov na tretie osoby s výnimkami uvedenými v zákone. Ani jedna z týchto výnimiek sa však na túto vec nevzťahuje.

Žalobca síce tvrdí, že pohľadávku postúpil - aká to náhoda - dňa 22.12.2015. Ale postúpenie pohľadávky HOME CREDIT Slovakia, a. s. žalovanej vôbec neoznámil a ani žalobca ho žalovanej nepreukázal. Dá sa predpokladať, že v zmysle známeho "papier znesie všetko" sa zmluva o postúpení pohľadávok jednoducho antedatovala. Súd mal z opatrnosti predvídať takúto možnosť. Okrem toho, ak by aj zmluva o postúpení pohľadávok nebola antedatovaná, sú tu iné okolnosti vylučujúce aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Podľa § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka medzi neprijateľné zmluvné podmienky patria aj tie, ktoré "dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa". Neprijateľné zmluvné podmienky sú pritom v Občianskom zákonníku vymenované len príkladne, ale práve táto zmluvná podmienka v Občianskom zákonníku výslovne uvedená je. Podľa § 53 ods. 5 v znení zákona č. 150/2004 Z. z. a zákona č. 568/2007 Z. z. "neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné." S ohľadom na citované ustanovenia Občianskeho zákonníka pri zvážení individuálnych okolností prípadu, postúpenie pohľadávky je neplatné, pretože vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je ex lege neplatná. Za individuálne okolnosti v tomto prípade treba považovať napríklad to, že prípadné vymáhanie náhrady škody spôsobenej právnym predchodcom žalobcu by sa stalo pre žalovanú podstatne zložitejšie a aj drahšie. Podobne ak by napríklad v tomto konaní bola žalovaná úspešná, bude vymáhanie plnení priznaných súdom, najmä náhrady trov konania, od holandskej právnickej osoby oveľa zložitejšie a drahšie, ako keby ich vymáhala od "právneho predchodcu" žalobcu. Len poznamenáva, že pojem právny predchodca žalovaného je potrebné použiť len ako pracovný pojem, lebo v skutočnosti nie je možné uznať individuálnu sukcesiu medzi pôvodným veriteľom a žalobcom. Súd pri svojom postupe ignoroval ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého: "Orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premičania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával." To sa týka napríklad aj postúpenia pohľadávky. Na hranici zavádzania je argumentácia žalobcu rozsudkom Krajského súdu v Prešove so sp. zn. 1Co 136/2012. Žalobca si vybral jedno tvrdenie z odôvodnenia rozsudku, ktorý bol v skutočnosti pre HOME CREDIT Slovakia, a. s., skôr prehrou. V tejto veci Okresný súd Prešov (rozsudok sp.zn. 11C 107/2012) a aj Krajský súd v Prešove v citovanom rozsudku označil zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorenú medzi žalobcom - spoločnosťou HOME CREDIT Slovakia, a. s. a žalovaným za bezúročnú a bez poplatkov a to potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo 234/2013 na základe dovolania žalobcu - HOME CREDIT Slovakia, a. s.. Z verejne dostupných zdrojov nie je známe, ako sa skončilo toto konanie (ak sa skončilo). Preto navrhuje, aby súd žalobu zamietol.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu zo dňa 14.07.2016 uviedol, že právny predchodca uzatvoril so žalovanou ako dlžníkom dňa 06.03.2014 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia. Predmet úverovej zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 1 600,-Eur zo strany právneho predchodcu žalobcu žalovanej. Žalovaná sa zviazala peňažné prostriedky vrátiť v 60 pravidelných mesačných splátkach po 44,05 Eur. Žalovaná bola povinná splácať úver v pravidelných mesačných splátkach splatných v zmysle úverovej zmluvy. Žalovaná bola v omeškani s úhradou svojho záväzku tak ako je uvedené v priloženom výpise čerpania splátok a úhrad, z ktorého vyplýva prehľad jednotlivých platieb žalovanej a spôsob ich započítania. Následne bola žalobcom vyzvaná listom zo dňa 16.10.2015 k splateniu celého zostatku úveru, ktorý pozostáva z nezaplatených splátok po splatnosti v lehote 15 dní od odoslania výzvy. Žalovaná na výzvu neodpovedala a dlžnú čiastku neuhradila. Právny zástupca žalovanej v podanom odpore poukazuje predovšetkým na neprijateľné podmienky, ktoré vníma ako potenciálne riziko vzniku nerovného postavenia spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovateľovi úveru ako silnejšieho subjektu právneho vzťahu. Žalobca je presvedčený o tom, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach tak ako uvádza súd. Podstatou právnej úpravy vymedzenej smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je ochrana spotrebiteľa pred ustanoveniami tzv. spotrebiteľských zmlúv, ktorých obsah spotrebiteľ pred ich uzatvorením nemôže individuálne dohodnúť a tým ovplyvniť a ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa (článok 3 ods. 1 Smernice). Rovnako i národná právna úprava zakotvila v ustanovení § 53 ods. 1 OZ v tzv. generálnej klauzule, obdobné znenie: "Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných

strán v neprospech spotrebiteľa". Podstatným znakom *conditio sine qua non* neprijateľná podmienka je skutočnosť, že zakladá nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom a to takej kvality, ktorá musí byť značná, nie malá či nepatrná v neprospech spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa vychádza z myšlienky vyrovnanie rovnováhy v zmluvných vzťahoch v prospech spotrebiteľa. Predpokladá, že s ohľadom na hospodársku silu je spotrebiteľ v značne nevýhodnom postavení voči dodávateľovi a štát ako vykonávateľ štátnej moci vhodným spôsobom vyrovnáva pomer síl. Nemožno si však túto podporu zamieňať s nevhodným paternalizmom štátnej moci v súkromnoprávných vzťahoch. V trhovom prostredí, ktoré je v zmysle ústavy základom nášho štátu, je každý z účastníkov trhu už zo samotnej podstaty konfrontovaný s rôznymi ponukami a lákadlami v podobe reklamy a marketingu. Štát prostredníctvom súdnej moci nemôže za spotrebiteľa suplovať jeho rozhodovací proces a rozhodovať, ktoré ponuky sa môžu dostať do jeho dispozície a ktoré nie sú vhodné z hľadiska ich domnejšej výhodnosti z pohľadu štátu. Spotrebiteľ má právo sa sám rozhodnúť, či daný produkt alebo ponuku využije a v prípade, že áno, je zodpovedný za svoje konanie. Podľa názoru žalobcu nie je možné neprijateľnú podmienku vnímať jednostranne, najmä z pohľadu akú majetkovú ujmu bude spotrebiteľ pociťovať, ale je potrebné brať do úvahy skutočnosť, že žalovaný sa zaviazal splácať predmetný úver v splátkach a dostal sa do omeškania. V rámci otázky absencie aktívnej legitímácie žalobcu a právnej istoty je dôležité upozorniť na skutočnosť, že ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v čase uzatvorenia zmluvy znelo takto: 1/ Ak veriteľ postúpi práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu vrátane vzájomného započítania pohľadávok, postupuje sa podľa Občianskeho zákonníka. 2/ Pôvodný veriteľ je povinný o postúpení podľa odseku 1 spotrebiteľa bezodkladne informovať; to neplatí, ak pôvodný veriteľ po dohode s nadobúdateľom práv naďalej spravuje spotrebiteľský úver vo vzťahu k spotrebiteľovi. Jasne vyplýva, že právny predchodca postupoval v súlade so zákonom a novšia právna úprava prijatá zákonom č. 438/2015 Z. z. sa na daný právny vzťah nevzťahuje v rámci právnej istoty účastníkov zmluvného vzťahu. Právna istota je dôležitým pilierom ochrany práva. Zjednodušene ide o stav, keď sa človek môže spoľahnúť na právo, lebo je predvídateľné. Predpoklady takejto dôvery sa vzťahujú na obsahovú i formálnu kvalitu práva, na tvorbu, na kvalitu jeho aplikácie a realizácie, ktoré potom zabezpečia, že právo bude zachované. Patrí sem aj ochrana dôvery občanov v právny poriadok. V štáte, kde vládnu zákony a nie subjektívne predstavy ľudí, z požiadavky právnej istoty vyplýva záver, že právne predpisy pôsobia do budúcnosti a nie do minulosti. V prípade spätného pôsobenia by sa vážne narušila táto požiadavka. Žalobca k postúpeniu pohľadávky uvádza, že podľa § 526 ods. 2 OZ ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený dožadovať sa preukázania zmluvy o postúpení. Z citovaného ustanovenia teda vyplýva, že ak pôvodný veriteľ oznámi svojmu dlžníkovi, že pohľadávku, ktorú voči nemu má, postúpil tretej osobe, právnu skutočnosťou, na základe ktorej má dlžník plniť novému veriteľovi je oznámenie jeho pôvodného veriteľa, samozrejme, že oznámenie spĺňa náležitosti právneho úkonu, teda je určité a zrozumiteľné a bolo urobené vážne a slobodne. Platí bez ohľadu na skutočnosť, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná, resp. či vôbec vznikla. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník. Oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi je bez ďalšieho založená aj aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 210/01). Otázku, či pohľadávka bola skutočne postúpená a či postúpenie bolo platné, možno riešiť len v spore medzi postupcom a postupníkom. Súd skúma, čo je dané podľa hmotného práva a to sa nemení iba preto, že dôjde k sporu (viď. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 31Cdo 1328/2007 zo dňa 09.12.2009 publikovaný pod číslom R 61/2010). Žalobca zároveň zdôrazňuje, že postúpením pohľadávky nedošlo v žiadnom ohľade k zhoršeniu postavenia žalovaného ako spotrebiteľa, nakoľko nedošlo ani k zmene podmienok dohodnutých v úverovej zmluve ani k zmene platobných údajov. Žalovaná pohľadávka síce bola postúpená na žalobcu, avšak táto aj naďalej zostala v správe pôvodného veriteľa. O tejto skutočnosti svedčí aj fakt, že platobné údaje - teda číslo účtu a variabilný symbol ostali naďalej rovnaké. Preto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca žiada súd, aby neprihliadal na argumentáciu žalovanej interpretovanú v podanom odpore.

8. Dňa 08.08.2016 žalovaná v zastúpení právnym zástupcom zaslala súdu vyjadrenie označené ako vzájomná žaloba, ktorou žiadala žalobu voči žalovanej zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu ako aj z dôvodu existencie viacerých neprijateľných a tým pádom neplatných zmluvných podmienok v úverovej zmluve. Tiež žiadala vzájomnou žalobou rozhodnúť o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanej primerané finančné zadosťučinenie. V tomto podaní žalovaná poukázala na dôvody uvedené v odpore proti platobnému rozkazu, ale uviedla aj ďalšie skutočnosti a označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Pokiaľ ide o sudcovskú koncentráciu poukázala na ustanovenie § 470

ods. 2 druhej vety CSP, podľa ktorého: "Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany." Nakoľko žalobca nesúhlasí s tým, že by nemal aktívnu vecnú legitimitáciu, argumentuje rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 4 Obo 210/01 (zverejnený v zbierke stanovísk a rozhodnutí ako judikát R 119/2003), rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky so sp.zn. 31Cdo 1328/2007 a ďalej tým, že postupca žalovanej odoslal oznámenie o postúpení pohľadávky poštou doporučené (doručenie zásielky doteraz nepreukázal) a nakoniec aj tým, že postúpením pohľadávky na žalobcu so sídlom v Holandsku sa vraj postavenie žalovanej nezmenilo, najmä sa neznevýhodnilo (k tomu odkazuje na časť II o neprijateľných zmluvných podmienkach). Žalobca tvrdí, že potom, ako postupník dlžníkovi oznámi postúpenie pohľadávky, nemôže súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, argumentujúc judikátom R 119/2003. V tomto sa žalobca mylí. Poukazujeme na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 1Cdo 76/2007. Najvyšší súd týmto rozsudkom zamietol dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Nitre so sp. zn. 8Co 177/2006, ktorým krajský súd určil, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná. V odôvodnení najvyšší súd o. i. uviedol, že z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodíť, že by dlžník nemohol namietat a súd preskúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, ale dlžník by platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky mohol namietat, ak by postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi síce neoznámil, avšak postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal. Pre takéto rozlišovanie (dualitu) v postavení dlžníka (porovnaj R 119/2003) nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 OZ. Podľa tohto ustanovenia ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Z uvedeného ustanovenia však nemožno činiť záver, že dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie, to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník. Okrem toho je tu viacero ďalších právoplatných rozsudkov krajských súdov, v ktorých súdy posudzovali platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Dôvody neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok bol síce iný, ako v prejednávanom spore. Ide o neplatné postúpenie takzvanej "živej" pohľadávky bankou na tretiu osobu následkom porušenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Príbuznosť je však v tom, že "postupca" oznámil dlžníkovi postúpenie pohľadávky a súd napriek tomu skúmal platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zistiť, že je neplatná a že žalobcom chýba aktívna vecná legitimitácia. Ide o tieto právoplatné rozsudky (verejne dostupné napríklad na www.slov-lex.sk): rozsudok Krajského súdu v Bratislave so sp. zn. 6Co 58/2016, rozsudky Krajského súdu v Prešove so sp. zn. 4Co 145/2014, 19Co 177/2014, 17Co 283/2015, a 18Co 163/2015. Konanie v tejto veci neskôr zastavil Okresný súd Prešov uznesením so sp. zn. 29C 194/2012 z 15.01.2015, pretože žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť. Dáva tiež do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Prešove so sp. zn. 12Co 53/2014, ktorým súd o. i. nepripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu. Pôvodný žalobca CASH COLLECTORS SK, s. r. o. sa domáhal toho, aby na jeho miesto vstúpila ako žalobkyňa spoločnosť MOSANA LIMITED so sídlom na Britských Panenských ostrovoch (súčasť Spojeného kráľovstva). V odôvodnení uviedol: "Žalobca postúpil svoje práva na spoločnosť MOSANA LIMITED, potom v dôsledku prechodu práv a povinností postupcu na postupníka rieši otázku zmeny účastníkov na strane žalobcu. Odvolací súd je toho názoru, že pri postúpení pohľadávky medzi postupcom a postupníkom dochádza k určitému zneužitiu práva, ktorého cieľom je vytvoriť situáciu, aby sa prípadná možná pohľadávka na náhradu trov konania stala voči neúspešnému žalobcovi nedobytnou (viď. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 32Cdo 2650/2012). Podľa nálezu Ústavného súdu Českej republiky vo veci IV.US 1241/12 zo dňa 13.03.2013 nie je možné tolerovať formalistický prístup. Okresné súdy nie sú absolútne viazané doslovným znením zákona, ale sa smú a musia od nich odchýliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematické súvislosti alebo niektorý z princípov, ktoré majú základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Preto súdy musia urobiť všetko pre spravodlivé riešenie. Názor ústavného súdu rieši otázku aplikácie práva a viazanosti doslovným znením zákona, pričom rozhodujúce je práve poskytovanie spravodlivosti súdnym rozhodnutím. Vyššie uvedené rozhodnutia sa týkajú spravodlivosti pri interpretácii a aplikácii práva, v danom prípade, či zo strany jedného z účastníkov konania nedochádza k zneužitiu zákona, či sa nesleduje určitý účel postúpením pohľadávky, že prípadná náhrada trov konania voči neúspešnému žalobcovi bude nedobytnou pohľadávkou z dôvodov postúpenia pohľadávky na účastníka, ktorý je zahraničnou právnickou osobou, so sídlom na Britských Panenských ostrovoch. V prípade úspechu žalovaná bude mať výrazne sťažené možnosti domôcť sa svojej pohľadávky na náhrade trov konania proti protistrane. Zo všetkých týchto rozhodnutí vyplýva, že súd má oprávnenie skúmať platnosť zmluvy

o postúpení pohľadávky bez ohľadu na to, či postúpenie pohľadávky dlžníkovi oznámil postupca alebo preukázal postupník. Žalobca však doteraz nepreukázal, že sa žalovaná vôbec dozvedela o postúpení pohľadávky či už oznámením postupcu, alebo preukázaním postúpenia pohľadávky zo strany postupníka. V zmysle zásady vigilanti iura scripta sunt je zodpovednosťou veriteľa, aby si svoju pohľadávku postrážil. Osobitne, ak ide o profesionála v oblasti spotrebiteľských úverov (Home Credit Slovakia, a. s.). Nakoľko bolo jasne konštatované, že postúpenie pohľadávky je neplatné, pretože vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá spôsobuje neplatnosť postúpenia pohľadávky, je ustanovenie v hlave 18 § 5 úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., znejúce takto: "Dohodli sme sa, že nie ste oprávnený(á) bez nášho písomného súhlasu postúpiť akúkoľvek pohľadávku voči nám tretím osobám. Odmietnuť udelenie súhlasu s postúpením pohľadávky tretej osobe sme oprávnení iba v prípade, ak sa jedná o pohľadávku na poskytnutie úveru. My sme oprávnení pohľadávky zo zmluvy, zmluvy o úvere z karty a z ostatných zmlúv zabezpečujúcich naše pohľadávky tretím osobám. V prípade postúpenia pohľadávok môžeme na základe dohody s novým veriteľom vykonávať správu postúpených pohľadávok. Súhlasíte s tým, že v takom prípade sme oprávnení využívať údaje o postúpených pohľadávkach na plnenie našich ostatných práv a povinností zo zmluvy, zmluvy o úvere z karty, a to aj pokiaľ sú tieto údaje chránené obchodným či bankovým tajomstvom." Teda kým dlžník - spotrebiteľ potrebuje na postúpenie pohľadávky voči veriteľovi - dodávateľovi písomný súhlas, tak v prípade postúpenia pohľadávky veriteľom žiadny súhlas dlžníka - spotrebiteľa sa nevyžaduje. Ide o zjavné porušenie ustanovenia § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka. Žalobca tvrdí, že postúpením pohľadávky nedošlo k zhoršeniu postavenia žalovanej. To je dosť zavádzajúce. Dalo by sa akceptovať, ak by Home Credit Slovakia, a. s. postúpil pohľadávku na subjekt s bydliskom alebo sídlom na území Slovenskej republiky. Napriek vnútornému trhu a priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v rámci Európskej únie, ak by žalovanej vznikla škoda alebo ak by jej vznikli akékoľvek práva voči žalobcovi, musela by postupovať podľa nariadenia (EÚ) č. 1215/2012 (nariadenie Brusel I bis). Osobitne ak by slovenský súd rozhodol o nejakom nároku žalovanej voči žalobcovi, musela by čeliť nutnosti zabezpečiť preklad rozhodnutia do holandčiny (článok 54 ods. 3 nariadenia Brusel I bis) a aj prípadnému konaniu o neuznaní rozhodnutia (najmä články 47 až 51 nariadenia Brusel I bis). Ničomu z toho by nemusela čeliť, ak by jej súd priznal nejaké práva voči slovenskej spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s.. Ide napríklad o zabezpečenie pohľadávky dohodou o zrážkach zo mzdy podľa hlavy 6 § 1 úverových zmluvných podmienok zákonom č. 102/2014 Z. z. alebo povinnosť platiť zmluvný úrok aj po mimoriadnom zosplatnení úveru podľa hlavy 11 § 9 úverových zmluvných podmienok. Ďalšou neprijateľnou zmluvnou podmienkou je revolving. V zmysle § 298 ods. 2 CSP: "Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou." Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje viaceré ustanovenia porušujúce zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. je jednou z povinných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V zmluve sa však termín konečnej splatnosti nenachádza. Nenachádza sa ani v ďalších listinách, ktorými žalovaná disponuje. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať: "ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov". Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov sa síce v zmluve nachádza, ale bez informácie o predpokladoch na výpočet RPMN. Odhliadnuc od toho, že RPMN je v zmluve uvedená dvojmo v odlišných výškach (raz pre "obyčajný" spotrebiteľský úver, druhýkrát pre revolving), údaj o RPMN vo výške 18,20% je zrejme nesprávny. Hoci výpočet RPMN nie je jednoduchý, na dvoch interaktívnych kalkulačkách RPMN dostupných na internete vyšli iné výšky RPMN. Na webovej stránke ekonomika.sme.sk vyšla výška RPMN na 24,17% (celková suma úveru vyšla na 2 643,-Eur) a na webovej stránke www.fininfo.sk vyšlo 23,29% (celková suma úveru vyšla takisto 2 643,-Eur). Podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva musí obsahovať: "priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2

za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok". Ohliadnuc od toho, že na zmluve nachádzame dve odlišné priemerné RPMN (spotrebiteľský úver a revolving), údaj o priemernej výške RPMN pre spotrebiteľský úver je nesprávny. V zmluve sa uvádza výška priemerného RPMN 18,87%. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrťrok 2013 zverejnených na webovej stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky (www.finance.gov.sk) bola výška priemernej RPMN pre "ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške od 1 500,-Eur do 6 500,-Eur vrátane" poskytnuté na obdobie od 1 roka do 5 rokov 20,54%.

9. Žalovaná záverom uvádza, že prostriedkom procesného útoku sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v súlade s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. V spotrebiteľskej zmluve sa nachádzajú viaceré neprijateľné zmluvné podmienky a otázne je aj použitie nekalej obchodnej praktiky v podobe zanedbania odbornej starostlivosti pri posudzovaní solventnosti žalovanej. Preto suma 100,-Eur sa z tohto hľadiska zdá ako veľmi mierna až poddimenzovaná. Pokiaľ sa konštatovala absencia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, jeho pasívna vecná legitímácia vo vzťahu k vzájomnej žalobe je bezpochyby daná. Inštitút finančného zadosťučinenia je slovenskému právnomu poriadku známy o. i. na základe zákona č. 250/2007 Z. z. ako aj z ústavnoprávno-procesnom rozhodovaní o ústavných sťažnostiach. Ku kritériám na určenie výšky finančného zadosťučinenia všeobecne sa vyjadril Najvyšší súd SR v rozsudku 3Obo 147/2007 takto: "V súvislosti s priznanou výškou primeraného zadosťučinenia je potrebné uviesť, že nárok na primerané zadosťučinenie je nárokom objektívnym, ktorý nie je viazaný na naplnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok a je kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré postihnutý utrpel." Najvyšší súd sa kritériami pre priznanie finančného zadosťučinenia zaoberal aj v uznesení so sp. zn. 6Obo 302/2006, kde v odôvodnení uviedol: "Možnými hľadiskami sú napríklad intenzita a dĺžka trvania závažného konania, dosah tohto konania, okruh subjektov, ktorých mohlo toto konanie žalovaného zasiahnuť a pod.. Prihľadne sa aj na to, aby náhrada ujmy predstavovala aj určitú satisfakciu za stav, ktorý musel žalobca týmto konaním žalovaného strpieť". Účel relutárnej satisfakcie vo všeobecnosti vyjadril napríklad Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku so sp. zn. 30Cdo 4431/2007, v odôvodnení ktorého o. i. uviedol: "Relutární zadosťučinení plní především satisfakční funkci, i když úlohu preventivního významu zákonu odpovídajícího a spravedlivého zadosťučinění nelze vylučovat." Osobitne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co 96/2013: "Doktrinálne možno preventívnu funkciu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodniť tým, že diskriminácia jednotlivca je civilným deliktom. Zmyslom prostriedkov nápravy podľa ZOS je nielen poskytnúť satisfakciu jednotlivcovi, ale aj sankcionovať škodcu a odradiť do budúcnosti osobu a jej možných nasledovníkov od nekalého konania, ktorý názor podporuje aj judikatúra (NS ČR 30Cdo 4431/2007; porov. pod 18)." V uznesení so sp. zn. 21Co 20/2013 Krajský súd v Prešove zasa skonštatoval: "Zdá sa, že inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Hoci zákon č. 250/2007 Z. z. išiel ďalej ako smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 ("smernica o nekalých obchodných praktikách"), aj v smernici sa nachádzajú východiská pre odôvodnenie priznania finančného zadosťučinenia. Z týchto dôvodov žalovaná navrhuje, aby súd s ohľadom na absenciu aktívnej vecnej legitímácie a porušovanie práv spotrebiteľky žalobu zamietol a zaviazal žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100, Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

10. Súd v súlade s ustanovením §167 CSP vzájomnú žalobu žalovanej ako prostriedok procesného útoku zaslal žalobcovi uznesením č. k. 21C/71/2016-115 zo dňa 08.08.2016, kedy bol žalobca vyzvaný, aby sa k vzájomnej žalobe vyjadril v lehote 15 dní od doručenia uznesenia a uviedol skutočnosti a dôkazy

na preukázanie svojich tvrdení pod ťarchou možnosti súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 273 CSP. Žalobca protinávrh žalovanej spolu s uvedeným uznesením prevzal dňa 22.08.2016, avšak sa k protinávru ako žalobe sa vyjadril až po uplynutí stanovenej lehoty 15 dní dňa 29.09.2016, ktoré vyjadrenie bolo súdu doručené dňa 30.09.2016.

11. Súd vytýčil vo veci pojednávanie. Žalobca v zastúpení právnym zástupcom sa na pojednávanie nedostavil, kedy mal doručenie predvolania včas a riadne vykázané, pričom svoju neprítomnosť vopred ospravedlnil a navrhol vykonať pojednávanie vo svojej neprítomnosti. Súd preto prejednal vec v neprítomnosti žalobcu.

12. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že vo veci sa podrobne vyjadril písomne, na ktorých vyjadreniach trvá. Stručne poukazuje na to, že žalobca v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 7 ods. 1 nepristúpil s odbornou starostlivosťou ku skúmaniu majetkovej situácie žalovanej a nastala aj situácia, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a je vlastne bez poplatkov a bez úrokov. Oveľa významnejšou skutočnosťou je však okolnosť, že pôvodný veriteľ Home Credit Slovakia nepreukázal postúpenie pohľadávky a navyše nie sú splnené podmienky na postúpenie pohľadávky z dôvodov ochrany spotrebiteľa, preto má za to, že žalobkyňa nie je aktívne legitimovaná. Dnes dochádza aj k určitej univerzálnej sukcesii medzi novým žalobcom a ďalšou spoločnosťou, čím sa situácia stáva ešte neprehľadnejšou. Navrhuje rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Trvá na priznaní finančného zadostučinenia pre žalovanú v sume 100,-Eur v zmysle návrhu zo dňa 06.08.2016.

13. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie konštatovaním žalobného návrhu, výpisom z obchodného registra Holandskej obchodnej komory, prekladom do slovenského jazyka, výpisom z obchodného registra Okresného súdu Trenčín, oznámením o postúpení pohľadávky, podacím hárkom, zmluvou o hotovostnom úvere, úverovými podmienkami Home Credit, výzvou k splateniu celého úveru, podacím hárkom, prehľadom a výpisom čerpania splátok a úhrad splátok, obsahom odporu, vyjadrením žalobkyne, vyjadrením žalovanej prostredníctvom právneho zástupcu, zmluvou o hotovostnom úvere, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, uznesením Krajského súdu Prešov a úverovými podmienkami.

14. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 06.03.2014 právny predchodca žalobcu spoločnosť Home Credit Slovakia, a. s., ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX a zmluvu o revolvingovom úvere na základe vopred pripraveného formulára. Z úverovej zmluvy, ktorej súčasťou sú úverové zmluvné podmienky vyplýva, že žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 1 600,-Eur, ktorý mala žalovaná splácať v 60 mesačných splátkach po 44,05 Eur s termínom splatnosti "po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru s tým, že pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátumom splatnosti druhej a nasledujúcej splátky je 15. deň v kalendárnom mesiaci počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka". Celková čiastka, ktorá mala byť splatená spotrebiteľom predstavovala sumu 2 464,20 Eur pri ročnej úrokovej sadzbe 18,20 %, ročnej percentuálnej miere nákladov 20% a priemernej hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov 18,87%. Spôsob úhrady splátok bol dohodnutý bankovým prevodom. Dojednaná bola tiež možnosť zmeny výšky a počtu splátok ako aj možnosť odloženej splátky, pričom poplatky za uvedené dohody, každá vo výške 1,49 Eur, mali byť zahrnuté v splátke.

15. Z listu zo dňa 16.10.2015 vyplýva, že v dôsledku omeškania žalovanej so splácaním úveru bola žalovaná vyzvaná žalobcom k splateniu celého úveru čerpaného na základe zmluvy vo výške 1 515,77 Eur, ktorej splatnosť bola určená 15. dňom odoslania predmetnej výzvy s upozornením, že uvedená suma narastá o úroky z omeškania a prípadné zmluvné sankcie. Uvedená výzva so zosplatením bola zaslaná žalovanej doporučenou zásielkou zaslanou prostredníctvom pošty, pričom z doručených dokladov je zrejmé, že k doručovaniu pod podacím číslom E. XXXXXXXXXXXSK došlo dňa 20.10.2015.

16. Z výpisu čerpania splátok a úhrad vyplýva, že dňa 14.03.2014 poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej úver, ktorý bol aj čerpaný vo výške 1 600,-Eur. Ďalej zo splátkového kalendára vyplýva, že žalovaná zaplatila 17 splátok po 44,05 Eur, spolu 707,10 Eur.

17. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 16.10.2015 bola pohľadávka právnej predchodkyni žalobcu postúpená na obchodnú spoločnosť AB 1 B.V., registračné číslo: 560 07 043, súkromnú spoločnosť s ručením obmedzeným založenú v Holandskom kráľovstve so sídlom v Amsterdame, Strawinskylaan 933, PSČ 1077 XX, Holandské kráľovstvo. Po podaní žaloby právna zástupkyňa žalobcu oznámila súdu zánik uvedenej spoločnosti AB 1 B.V. zlúčením so spoločnosťou AB 2 B.V., registračného čísla: 572 79 667 so sídlom v Amsterdame, Strawinskylaan 933, PSČ 1077 XX, Holandské kráľovstvo, čím došlo k univerzálnej sukcesii, kedy právny nástupca vstúpil do všetkých práv a povinností právneho predchodcu.

18. Súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci sa jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov, naposledy zákonom č. 352/2012 Z. z..

19. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

20. Podľa ods. 3 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej činnosti.

21. Podľa ods. 4 spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 53 ods. 4 písm. b/ OZ za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,

23. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

24. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

26. Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

27. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

28. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

29. Podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

30. Podľa § 9 ods. 2 písm. y/ zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

31. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

32. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu 87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. 87ad) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

33. Súd má za preukázané, že úverová zmluva zo dňa 06.03.2014 uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou a neriadi sa režimom Obchodného zákonníka. Súd vo veci rozhodoval na základe návrhu žalovanej zo dňa 06.08.2016 ako vzájomnej žalobe. Nakoľko išlo o vzájomnú žalobu, táto bola doručená na vyjadrenie žalobcovi uznesením č. k. 21C/71/2016-115 zo dňa 08.08.2016, kedy bol žalobca vyzvaný, aby sa k žalobe vyjadril, uviedol skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení pod ťarchou oprávnenia súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 273 CSP. Žalobca, ktorý protinávrh žalovanej a uvedené uznesenie prevzal dňa 22.08.2016 sa však k protinávru, ktorý mal charakter žaloby, vyjadril až po uplynutí stanovenej lehoty 15 dní od doručenia, kedy si vyjadril dňa 29.09.2016 (doručené súdu 30.09.2016), preto súd vyhovel návrhu žalovanej a rozhodol vo veci rozsudkom pre zmeškanie.

34. Súd po vykonanom dokazovaní pritom dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, a preto súd žalobu zamietol. V tejto súvislosti sa súd priklonil k názoru žalovanej, že pohľadávka spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. bola postúpená na žalobcu v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Aj keď žalobca tvrdí, že k postúpeniu došlo deň pred účinnosťou zákona, ktoré postúpenie pohľadávok v rozpore s cit. § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. zakazuje, postúpenie tejto pohľadávky žalobca žalovanej neoznámil a

nepreukázal, čo v danom prípade je nutné vykladať v prospech žalovanej ako spotrebiteľa. Taktiež zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v § 53 ods. 4 písm. b/ OZ, ktorá bráni dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. K zhoršeniu postavenia spotrebiteľa môže dôjsť napr. v prípade, že úverová zmluva obsahuje náležitosti, v zmysle ktorých sa na túto zmluvu hľadí ako na zmluvu bezúročnú a bez poplatkov. Ide najmä o tú skutočnosť, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a tiež ani dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Čo sa týka jednotlivých splátok úveru 44,05 Eur nie je jasné, či táto splátka obsahuje splácanie istiny, úroku, splátku služby "zmeny výšky a počtu splátok" a splátku služby "odložené splátky", nakoľko aj za tieto si žalobca účtuje poplatky po 1,49 Eur (za každú zvlášť), ktoré majú byť zahrnuté v splátke. Čo sa týka termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, tento v zmluve uvedený nie je, v zmluve existujú len rôzne odkazy všeobecne popísané. Za týchto okolností je spotrebiteľ nútený hradiť viac, akoby išlo o zmluvu s úrokmi a poplatkami, než v skutočnosti má a tým, že pohľadávka bola postúpená veriteľovi mimo územia Slovenskej republiky v prípade uplatnenia bezdôvodného obohatenia sa zhoršilo postavenie spotrebiteľa na vymáhanie jeho pohľadávky voči spoločnosti pôsobiacej v zahraničí, pretože prípadné vymáhanie akéhokoľvek práva žalobcu by sa stalo zložitejšie a najmä drahšie v zahraničí. Súd pritom poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12Co/53/2014, ktorý obdobnú situáciu postúpenia pohľadávky riešil nepripustením zmeny účastníka konania na strane žalobcu z dôvodu, kedy poukazuje na to, že postúpením pohľadávky medzi postupcom a postupníkom došlo k určitému zneužitiu práva, ktorého cieľom je vytvoriť situáciu, že by sa prípadná možná pohľadávka na náhradu trov konania stala voči neúspešnému žalobcovi nedobytnou. Viď. tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 32Cdo/2650/2012. Ak by žalovanej vznikla škoda alebo by jej vznikli akékoľvek práva voči žalobcovi, musela by postupovať podľa nariadenia (EÚ) č. 1215/2012 (nariadenie Brusel 1 bis). Osobitne ak by slovenský súd rozhodol o nejakom nároku žalovanej voči žalobcovi, musela by žalovaná čeliť nutnosti zabezpečiť preklad rozhodnutia do holandčiny (čl. 54 ods. 3 nariadenia Brusel 1 bis) aj prípadnému konaniu o neuznaní rozhodnutia (čl. 47 - 51 nariadenia Brusel 1 bis). Ničomu z toho by nemusela čeliť, ak by jej súd priznal práva voči spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. so sídlom v SR. Právny predchodca žalobcu pritom vnútil spotrebiteľovi zmluvnú podmienku, ktorá vytvorila hrubú nerovnováhu práv a povinností medzi zmluvnými stranami, čo je neprijateľnou a tak neplatnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 OZ. Súd v tejto súvislosti poukazuje na úverové podmienky pre hotovostný a revolvingový úver spoločnosti Home Credit Slovakia vyjadrenej v Hlave 20 § 5 v ustanovení označenom ako záverečné. V zmysle tejto úverovej podmienky dlžník (spotrebiteľ) nie je oprávnený bez písomného súhlasu veriteľa postúpiť akúkoľvek pohľadávku voči veriteľovi tretím osobám. Veriteľ je ale oprávnený pohľadávky zo zmluvy, zmluvy o úvere, z karty a z ostatných zmlúv zabezpečujúcich jeho pohľadávku postúpiť tretím osobám. Tým, že dlžník - spotrebiteľ potrebuje na postúpenie pohľadávky voči veriteľovi - dodávateľovi písomný súhlas, ale v prípade postúpenia pohľadávky veriteľom žiadny súhlas dlžníka - spotrebiteľa sa nevyžaduje, došlo k zjavnému porušeniu ustanovenia § 53 ods. 4 písm. b/ OZ. Uvedené ustanovenie úverových podmienok právneho predchodcu žalobcu teda značne diskriminuje žalovanú ako aj ostatných spotrebiteľov, s ktorými právny predchodca žalobcu uzatvára úverové zmluvy, keďže sťažuje spotrebiteľom možnosť domáhať sa svojich práv voči žalobcovi a reálne je spôsobilé spotrebiteľov odradzovať od uplatnenia si svojich práv od žalobcu, ktorý sídli vo vzdialenom mieste mimo územia SR. Takto formulovaná zmluvná podmienka, reálne a pravidelne uplatňovaná právnym predchodcom žalobcu, zhoršuje vymožitelnosť a zabezpečenie pohľadávky žalovanej a iných spotrebiteľov. Nakoľko postúpenie pohľadávky voči žalovanej je zjavne ale aj v zmysle zákona v jej neprospech, žalobca nedisponuje aktívnou legitimáciou v spore, vzhľadom k tomu, že k postúpeniu pohľadávky došlo na základe neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. b/ OZ a v takomto prípade sa jedná o neplatný právny úkon podľa § 39 OZ.

35. Zo všetkých uvedených dôvodov súd žalobu zamietol.

36. Žalovaná si v konaní uplatnila finančné zadostučinenie v súlade s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti poukázala na to, že v spotrebiteľskej zmluve sa nachádzajú viaceré neprijateľné zmluvné podmienky a otázne je aj použitie nekalej obchodnej praktiky v podobe zanedbania odbornej starostlivosti pri posudzovaní solventnosti žalovanej. V tejto súvislosti súd konštatuje, že nárok

žalovanej je dôvodný, keďže spotrebiteľská zmluva právneho predchodcu žalobcu obsahuje väčší počet neprijateľných zmluvných podmienok, pričom z praxe súdu je známe, že ide o bežnú obchodnú praktiku právneho predchodcu žalobcu, keďže s obdobnými zmluvami sa súd stretol vo viacerých prípadoch. Ide o neprijateľné zmluvné podmienky popísané vyššie. Je pritom zrejmé, že nárok na primerané zadosťučinenie je nárokom objektívnym, ktorý nie je viazaný na naplnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok a je kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré postihnutý utrpel. Ide o určitý druh relatívnej satisfakcie, ktorá plní i úlohu preventívneho významu a má aj za úlohu odradiť do budúcnosti subjekt a jeho možných nasledovníkov od nekalého konania. Vychádzajúc zo situácie žalovanej, ktorá musela strpieť súdne konanie a tiež z okolností, kedy právny predchodca žalobcu je z viacerých súdnych sporov známy tým, že prevádzkoval svoju obchodnú činnosť v rozpore s právami spotrebiteľov a žalobca ako postupca zabezpečoval vymáhanie takýchto pohľadávok od spotrebiteľov tiež v širokom rozsahu, o čom svedčí množstvo podaných žalôb, súd vyhovel návrhu žalovanej na priznanie finančného zadosťučinenia. V tejto súvislosti súd posúdil aj uplatnenú výšku finančného zadosťučinenia v sume 100,-Eur za primeranú a ako takú ju žalovanej priznal.

37. Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

39. V prejednávanej veci mala žalovaná úspech vo výške 100%, preto súd vyslovil, že žalovanej sa priznáva náhrada trov konania v plnej výške. O výške náhrady trov po právoplatnosti rozhodnutia vydá súdny úradník samostatné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu čo do výroku I. a II. odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu čo do výroku III. možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd v Lučenci, Dr. Herza č. 14 písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každá strana v spore dostala jeden rovnopis. Ak strana nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie ja jej trovy.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.